



Arrest

nr. 254 441 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S.BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 januari 2021 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 19 februari 2016 naar België met een visum type D met het oog op gezinshereniging met zijn vader. Hij werd op 2 maart 2016 in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart werd telkens verlengd tot 19 februari 2020. Naar aanleiding van een controle op de samenwoning wordt op 29 januari 2020 een brief met het oog op het verkrijgen van bijkomende informatie gestuurd.

Op 19 januari 2021 wordt een beslissing genomen tot intrekking van het verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

Betrokkene kwam op 19.02.2016 naar België met een visum D, B11 op basis van gezinshereniging met zijn vader, de heer O. D. M., (...). Hij werd op 02.03.2016 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 19.02.2017. Een verlenging van de machtiging tot verblijf van een jaar werd drie maal toegestaan. De laatste A-kaart was geldig tot 19.02.2020.

Op 09.01.2020 vroeg betrokkene opnieuw een verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Uit nazicht van het rijksregister bleek dat betrokkene sinds 05.03.2019 niet meer samenwoont met de referentiepersoon. Onze dienst vroeg aan de gemeente om betrokkenen uit te nodigen om de reden te achterhalen. Betrokkene verklaarde bij de gemeente dat de studio waar hij met zijn vader woont te klein is en dat het te moeilijk is om te studeren. Nochtans woont betrokkene sinds 19.02.2016 op dit adres terwijl hij naar school ging. Onze dienst verstuurde bovendien een brief (dd 29.01.2020) naar de gemeente, te betekenen aan betrokkene met de vraag zijn situatie te verduidelijken. Betrokkene legde geen bijkomende informatie ivm met zijn relatie met zijn vader meer voor. Aangezien betrokkene niet betwist niet meer samen te wonen met de referentiepersoon en hij geen bijkomende stukken voorlegt die kunnen aantonen dat hij nog steeds een gezinscel vormt met de referentiepersoon, besluiten wij dat betrokkene geen werkelijk gezinsleven meer onderhoudt met zijn vader, de vreemdeling die vervoegd werd.

Derhalve kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 11 §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat hij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 02.03.2016, dat is minder dan 5 jaar geleden.

Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art. 11 §2. Nergens in het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Overeenkomstig het vijfde lid van art. 11, §2 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de gehechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met zijn land van herkomst. Daartoe werd betrokkene aangeschreven op 29.01.2020. Betrokkene ondertekende deze brief op 18.02.2020 en legde in reactie daarop de volgende documenten voor:

- Geregistreerd huurcontract*
- Attest van het OCMW dat betrokkene bijpassing tot leefloon geniet*
- Attest van de mutualiteit*
- Loonfiches januari 2019 tot en met december 2019, telkens voor een bedrag van ongeveer 500 euro*
- Schoolattest voor het schooljaar 2019 - 2020*

Betrokkene geeft ons geen enkele informatie over de hechtheid van zijn gezinsband met zijn vader. Blijkbaar beschouwt betrokkene deze band niet als belangrijk genoeg. In combinatie met de vaststelling hierboven, kan gesteld worden dat deze gezinsband niet van die aard is dat het een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg staat.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene nog een zus heeft die legaal in België verblijft. Betrokkene zelf geeft niet aan dat zijn zus in België woont. Voor hem is deze relatie blijkbaar niet belangrijk genoeg. Bovendien blijkt uit het dossier dat betrokkenes zus sinds 07.12.2016 bij een pleeggezin verblijft. Nergens in het dossier vinden we terug dat er contacten zijn tussen betrokkene en zijn zus. Deze

gezinsband is dus niet van die aard dat ze een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg staat.

Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals reeds eerder besproken, minder dan vijfjaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11, §2, tweede lid. Een verblijf van minder dan vijf jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land v/aan/an hij de nationaliteit draagt.

In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Opnieuw hier dezelfde opmerking, gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had hij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.

Betrokkene legt nog documenten voor waaruit blijkt dat hij naar school gaat in combinatie met werken (alternerend leren/school)(schoolattest en loonfiches). Het recht op onderwijs is echter geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het voorgelegde geregistreerde huurcontract en het bewijs van aansluiting bij de mutualiteit tonen aan dat betrokkene zich houdt aan een paar wettelijke vereisten. Deze documenten wijzen geenszins op een bijzondere band of integratie in België. Het bewijs dat betrokkene een aanvulling krijgt op zijn loon van het OCMW doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Kortom, geen van de aangehaalde humanitaire elementen staan een beëindiging van de machtiging tot verblijf van betrokkene in de weg.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen

- Schending van artikel 11 §2 Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 8 EVRM;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht;
- Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »); schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op een afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Verwerende partij dient steeds zijn beslissing afdoende te motiveren.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (nr. 139 567 van 26 februari 2015).

Verweerder faalt in bestreden beslissing in haar motivering.

Een dergelijke gebrekkig motivering laat verzoeker niet toe om de motieven en gronden van de beslissing na te gaan. Derhalve faalt de motivering in feite en in rechte.

Dat de formele motivering in casu streng moet worden beoordeeld.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verwerende partij het absoluut nodig vindt om een schoolgaande student die wel degelijk nog banden heeft met zijn familie en in België is toegekomen op jonge minderjarige leeftijd, één maand voor het einde van de termijn, alsnog zijn verblijfsrecht in te trekken terwijl er toch een aanvaardbare uitleg werd gegeven voor de noodzakelijke verhuis. Verzoeker heeft nooit gesteld dat er geen sprake zou zijn van een gezinsleven. Dat verzoeker op een ander adres woont betekent niet dat er geen sprake zou zijn van een daadwerkelijke 'gezinsleven' zoals de Dienst Vreemdelingenzaken beweert. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzuimt om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met de concrete situatie van verzoeker. De motivering van de bestreden beslissing is daarentegen een algemene standaardmotivering die gelet op de concrete situatie niet als afdoende kan worden beschouwd.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Artikel 11 §2 Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

[...]

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd. onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

[...]

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijfjaar na de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4. na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan. op basis van het eerste lid. 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aanloont het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375. 398 tot 400. 402. 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid. 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid. 1° 2° of 3°. houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsbond van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. (...)”

Uit bovenstaande bepaling blijkt duidelijk dat er geen enkele verplichting bestaat om het verblijfsrecht in te trekken. Dit kan trouwens enkel binnen een periode van 5 jaar. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken slechts enkele dagen voor het aflopen van deze termijn overgaat tot intrekking, maakt dat zij hiertoe zeer dwingende redenen moeten hebben gehad. Waar een intrekking kort na afgifte van een verblijfstitel makkelijker kan worden aanvaard is dit niet het geval wanneer dit op het allerlaatste moment gebeurt bij een persoon die klaarblijkelijk geheel geïntegreerd is. Dat een beëindiging nadat verzoeker reeds zo goed als vijfjaar in België verblijft sedert jonge leeftijd, hier al vijfjaar school loopt, hier werkt, en zijn gezinsleden ook allemaal hier verblijven enkel kan wanneer er bijzonder dwingende redenen aanwezig te zijn om het verblijfsrecht plots in te trekken. Dat de intrekking kennelijk onredelijk is en in strijd met de afwegingen en beperkingen van artikel 11 §2 van de Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen of alleszins onvoldoende rekening heeft gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsbanden van verzoeker en de duur van zijn verblijf, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

9.3. Door de bestreden beslissing wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land. de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ”.

Art. 8 EVRM vindt in casu toepassing.

Dat het geenszins aangetoond is dat de bestreden beslissing, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8§2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker van aard is om zijn privé- en gezinsleven zeer ernstig aan te tasten.

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker en zijn vader. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker verwijst naar vaste rechtspraak van het EHRM waarin wordt bepaald dat er in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven enerzijds en de openbare orde anderzijds.

Verweerder is op de hoogte van de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker en weet dat hij al bijna vijfjaar hier verblijft sedert zijn minderjarigheid, weet dat hij naar school gaat en werkt, en moet daar dan ook rekening mee houden.

De motivering is stereotiep en voldoet niet aan een correcte feitenvinding. De motivering kan bezwaarlijk aanzien worden als een individueel onderzoek van verzoekers persoonlijke situatie.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Er wordt afbreuk gedaan aan het recht op een privé- en gezinsleven.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM

9.4. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldige gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit het feit dat zij de bestreden beslissing neemt, niettegenstaande verzoeker wel degelijk nog steeds een gezinsleven heeft met zijn vader en een goede band heeft met zijn zus, en hij totaal geen band meer heeft met het land van herkomst na vijf jaar in België te hebben geleefd, naar school gegaan en gewerkt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een negatief bewijs verlangt, nu verzoeker geen band meer heeft met het land van herkomst en er dus ook geen manier is om dit aan te tonen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er dan ook ten onrechte van uit gaat dat er wel een band is met het land van herkomst omdat verzoeker niet heeft bewezen dat er geen band meer is. Er is zo goed als geen band met het land van herkomst en dit is evident ook niet te bewijzen. Een band met het land van herkomst die niet bestaat, moet en kan ook niet worden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aan verzoeker niet gevraagd om zijn huidige relatie met zijn familie aan te tonen en kan dan ook uit het gemis aan deze informatie in het dossier niet afleiden dat er geen sterke band zou zijn met de vader of zus.

Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoeker werden niet zorgvuldig afgewogen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk nu hij zal worden gescheiden van zijn familie, vrienden, school, leefwereld en werk.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.5. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening moet houden met de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht zoals artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie.

Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

“7. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden... ”

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoeker te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem. Het gaat hier om een algemeen beginsel van administratief recht.

Artikel 41, § 2, van het 1 landvest alsmede van het hoorrecht verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom deze of gene concrete maatregel wordt getroffen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012. C-277/1 1, M.M., pt. 88).

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht "in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden". De administratieve overheden van een lidstaat moeten hoorrecht voorzien telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99). Volgens de Raad van State veronderstelt een maatregel die de belangen van een persoon ernstig aantast of benadeelt, dat de betrokkene voorafgaandelijk gehoord wordt.

In het arrest Boudjlida heeft het Hof van Justitie ook uitdrukkelijk gesteld dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ 11/12/14, Boudjlida, C-249/13).

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen had verwerende partij dus vóór het nemen van de bestreden beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken, zodat verzoeker eventuele relevante informatie kan overmaken. De Verblijfwet specificeert echter niet hoe de hoorplicht concreet toegepast zal worden.

Indien verzoeker zou zijn gehoord had hij kunnen vertellen dat hij wel degelijk nog een gezinsleven heeft met zijn vader en ook een band heeft met zijn zus. Hij had kunnen toelichten dat hij geen enkele band heeft met het land van herkomst en dat hij dus geen bewijzen vanuit het land van herkomst kan overmaken, hij had attesten van de school en het werk kunnen voorleggen alsook verklaringen vanuit zijn sociaal netwerk, hij had kunnen vertellen dat hij bereid is om terug bij zijn vader te wonen enz. Indien het hoorrecht gerespecteerd zou zijn geweest, had cliënt kunnen opwerpen dat zijn ganse leven enkel nog verbonden is met België en niet meer met Somalië.

Deze verklaringen hadden wel degelijk een invloed kunnen hebben op de bestreden beslissing: de al te gemakkelijke gedachte dat verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt, kan hierdoor worden ontkracht.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht manifest heeft geschonden.

9.6. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen ernstig zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2.2. Waar verzoeker na een theoretische inleiding aanvoert dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de bestreden beslissing wel degelijk verwijst naar de toegepaste wetsbepaling en verwijst naar de feitelijke vaststellingen waarop deze bestreden beslissing steunt. Uit verzoekers uiteenzetting blijkt ook duidelijk dat verzoeker deze motivering goed heeft begrepen vermits hij de toepassing ervan betwist. Er is dan ook voldaan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing strekt ertoe het recht op verblijf van verzoeker in te trekken overeenkomstig artikel 11, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) omdat de verzoeker geen gezinscel meer vormt met de referentiepersoon (verzoekers vader) en niet blijkt dat er nog sprake is van een werkelijk gezinsleven.

Waar verzoeker met betrekking tot artikel 8 van het EVRM aanvoert dat de bestreden beslissing het gezinsleven schendt, dient dit te worden beoordeeld in het licht van de toegepaste bepaling, met name van de vraag of artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet terecht kon worden toegepast.

Verzoeker voert aan dat artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet geen verplichting inhoudt om het recht op verblijf in te trekken en dat de Dienst Vreemdelingenzaken slechts enkele dagen voor het verstrijken van de termijn van vijf jaar, binnen dewelke het verblijfsrecht kan worden ingetrokken, zonder redelijke verantwoording overgaat tot intrekking. Hij betoogt dat hij reeds vijf jaar school loopt en voert aan dat de studio van zijn vader te klein is om er te studeren.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker door de verwerende partij werd ingelicht met betrekking tot de mogelijke intrekking van het verblijf overeenkomstig artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet en werd uitgenodigd zijn gezinssituatie uiteen te zetten. Verzoeker ondertekende deze brief voor ontvangst op 18 februari 2020 en legde een aantal documenten voor, waaronder zijn huurcontracten, een attesten van het OCMW, een attest van de mutualiteit, loonfiches en een schoolattest voor het schooljaar 2018-2019. De bestreden beslissing motiveert duidelijk dat geen enkele informatie werd overgemaakt met betrekking tot de gezinsband met zijn vader. Evenmin maakte verzoeker melding van zijn zus die in België verblijft. Verzoeker werd aldus wel degelijk conform het recht om gehoord te worden uitgenodigd om zijn standpunt te geven en gaf dit ook. Verzoeker toont niet aan dat hij, hiertoe naar behoren uitgenodigd, gegevens heeft overgemaakt waaruit kon blijken dat er nog steeds sprake was van een gezinsband met zijn vader. Nu het verblijf werd toegelaten omdat verzoeker een gezin vormt met zijn vader, maakt verzoeker niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om het recht op verblijf, binnen de grenzen, bepaald bij artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet, in te trekken wanneer er geen sprake meer blijkt te zijn van een gezinsleven met de referentiepersoon.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hij toont evenmin de schending aan van de overige rechtsbeginselen en rechtsregels.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT